

Arrest

nr. 236 394 van 4 juni 2020

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. TUCI
Guldenvlieslaan 21/5
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de

Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekster.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofdte geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

3.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst uit een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.3. In de eerste plaats stelt de commissaris-generaal dat er in casu steunmaatregelen werden verleend gezien het om een niet-begeleide minderjarige gaat. Er werd een voogd toegewezen, het persoonlijk onderhoud werd door een gespecialiseerde protection officer gevoerd en er werd rekening gehouden met de jeugdige leeftijd en maturiteit van verzoeker.

Verzoeker stelt echter dat hij op een onmenselijke manier werd verhoord en dat er geen rekening met zijn jeugdige leeftijd werd gehouden. Verzoeker verwijst hiertoe naar de bij het verzoekschrift gevoegde e-mail correspondentie tussen zijn voogd en de coördinator NBMV bij het CGVS (stuk 2) aangaande het verloop van het persoonlijk onderhoud en de vermoeidheid van verzoeker tijdens het gehoor. Hij stelt dat er hiervan geen melding werd gemaakt in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat, zoals ook door de coördinator NBMV bij het CGVS op correcte wijze werd beantwoord, wel degelijk rekening werd gehouden met de noden en de vermoeidheid van verzoeker. Daargelaten de onnodige opmerking van de protection officer toen de

voogd van verzoeker hem wilde begeleiden naar het toilet, dient na lezing van het persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat de protection officer tweemaal een pauze voorstelde. De eerste werd zonder meer gehouden en de tweede pauze werd, ofschoon verzoeker zei dat het oké was, toch op aandringen van de protection officer gehouden. Verder stelt de bestreden beslissing correct dat: "(...) werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. (...)” Dat verzoeker op een onmenselijke manier werd verhoord en dat er geen rekening met zijn jeugdige leeftijd werd gehouden, wordt gelet op voorgaande dan ook niet aangenomen.

In de mate verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing niets vermeldt over de opmerkingen van zijn voogd, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden, zoals in casu waarom de gespecialiseerde protection officer bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit.

3.4. De commissaris-generaal stelt vervolgens dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of zou kunnen doen, op de hulp en/of de bescherming van de lokale autoriteiten in Albanië. Voordat internationale bescherming kan worden verleend dient verzoeker aan te tonen dat hij geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de politie wel degelijk stappen nam, dat verzoeker lang wachtte op meldingen aan de politie te doen, dat hij niet op de hoogte is van sommige van de door de politie ondernomen stappen, dat er geen advocaat werd aangesteld en de ombudsdienst niet werd gecontacteerd. De bedoeling van een klacht bestaat er in bescherming te krijgen tegen mogelijke belagers, maar indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Bovendien blijken uit de COI Focus van 27 juni 2018 en 29 juni 2017 dat in Albanië verscheidene maatregelen worden en werden genomen in het bestreden van de problematiek van bloedwraak. Ook betreffende corruptie stelt de commissaris-generaal vast dat de nodige stappen worden genomen.

Verzoeker beperkt zich tot te stellen dat de politie geen concrete beschermingsmaatregelen kan treffen, zeker indien de politie zegt “we zullen weten wie de dader is als je vermoordt wordt”. Hij stelt dat het ‘algemeen bekend’ is dat de Albanese staat machteloos staat tegen het fenomeen van bloedwraak en dat de commissaris-generaal toegeeft dat er ruimte is voor verbetering en dat corruptie blijft bestaan. Hij stelt dat, door de verwijzing van verzoeker naar de ombudsman, de commissaris-generaal zelf toegeeft dat het niet volstaat alles bij de politie aan te kaarten. Betreffende de verzoeningspogingen stelt verzoeker nog dat deze is opgestart door zijn moeder en dat niet kan worden verwacht dat hij hier volledig van op de hoogte is. Verzoeker stelt ten slotte dat niet wordt betwist dat er sprake is van een vendetta en dat de fysieke integriteit van verzoeker in het gedrang komt.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing weergegeven motieven. Dat een agent een opmerking zou maken dat ze zullen weten wie hem heeft vermoord indien hij dood is, volstaat niet om te stellen dat de politie geen stappen zou ondernemen. Verder betwist verzoeker niet dat hij lang heeft gewacht om melding te doen, niet heeft gevraagd hoe het onderzoek verliep en dat de politie wel degelijk stappen heeft ondernomen. Het gaat niet op dat verzoeker louter stelt dat de Albanese staat machteloos staat. Zoals supra reeds werd vermeld kan de politie enkel optreden indien zij van alles op de hoogte zijn. Verzoeker beperkt zich hier tevens tot een partiële lezing van de bestreden beslissing, nu inderdaad wordt erkend dat bloedwraak en corruptie een pijnpunt blijven, maar dat hier de nodige maatregelen werden en worden genomen. Het feit dat het volgens verzoeker logisch is dat hij niet op de hoogte was van de verzoeningspoging was, doet hier geen afbreuk aan. Ten slotte stelt de Raad vast dat het vendetta zelf niet wordt betwist, maar dat, zoals uit het voorgaande blijkt, niet is aangetoond dat de lokale autoriteiten geen of onvoldoende bescherming kunnen bieden.

4. *Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.*"

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij op 22 mei 2020 een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat de pleitnota van 22 mei 2020 in wezen een loutere samenvatting inhoudt van de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift, aangevuld met enkele algemene verklaringen die verzoekende partij eveneens reeds eerder aflegde. Verzoekende partij formuleert evenwel geen (inhoudelijke) kritiek op de beschikking en laat na concrete en valabele argumenten bij te brengen die afbreuk vermogen te doen aan of een ander licht kunnen werpen op de grond in voormelde beschikking waarin met betrekking tot haar eerdere argumentatie, zoals zij deze iets beknopter herhaalt in de pleitnota, het volgende wordt vastgesteld:

"In de eerste plaats stelt de commissaris-generaal dat er in casu steunmaatregelen werden verleend gezien het om een niet-begeleide minderjarige gaat. Er werd een voogd toegewezen, het persoonlijk onderhoud werd door een gespecialiseerde protection officer gevoerd en er werd rekening gehouden met de jeugdige leeftijd en maturiteit van verzoeker.

Verzoeker stelt echter dat hij op een onmenselijke manier werd verhoord en dat er geen rekening met zijn jeugdige leeftijd werd gehouden. Verzoeker verwijst hiertoe naar de bij het verzoekschrift gevoegde e-mail correspondentie tussen zijn voogd en de coördinator NBMV bij het CGVS (stuk 2) aangaande het verloop van het persoonlijk onderhoud en de vermoeidheid van verzoeker tijdens het gehoor. Hij stelt dat er hiervan geen melding werd gemaakt in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat, zoals ook door de coördinator NBMV bij het CGVS op correcte wijze werd beantwoord, wel degelijk rekening werd gehouden met de noden en de vermoeidheid van verzoeker. Daargelaten de onnodige opmerking van de protection officer toen de voogd van verzoeker hem wilde begeleiden naar het toilet, dient na lezing van het persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat de protection officer tweemaal een pauze voorstelde. De eerste werd zonder meer gehouden en de tweede pauze werd, ofschoon verzoeker zei dat het oké was, toch op aandringen van de protection officer gehouden. Verder stelt de bestreden beslissing correct dat: "(...) werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. (...)". Dat verzoeker op een onmenselijke manier werd verhoord en dat er geen rekening met zijn jeugdige leeftijd werd gehouden, wordt gelet op voorgaande dan ook niet aangenomen.

In de mate verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing niets vermeldt over de opmerkingen van zijn voogd, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden, zoals in casu waarom de gespecialiseerde protection officer bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit.

3.4. De commissaris-generaal stelt vervolgens dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of zou kunnen doen, op de hulp en/of de bescherming van de lokale autoriteiten in Albanië. Voordat internationale bescherming kan worden verleend dient verzoeker aan te tonen dat hij geen aanspraak kan maken op nationale

bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de politie wel degelijk stappen nam, dat verzoeker lang wachtte op meldingen aan de politie te doen, dat hij niet op de hoogte is van sommige van de door de politie ondernomen stappen, dat er geen advocaat werd aangesteld en de ombudsdienst niet werd gecontacteerd. De bedoeling van een klacht bestaat er in bescherming te krijgen tegen mogelijke belagers, maar indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Bovendien blijken uit de COI Focus van 27 juni 2018 en 29 juni 2017 dat in Albanië verscheidene maatregelen worden en werden genomen in het bestreden van de problematiek van bloedwraak. Ook betreffende corruptie stelt de commissaris-generaal vast dat de nodige stappen worden genomen.

Verzoeker beperkt zich tot te stellen dat de politie geen concrete beschermingsmaatregelen kan treffen, zeker indien de politie zegt "we zullen weten wie de dader is als je vermoordt wordt". Hij stelt dat het 'algemeen bekend' is dat de Albanese staat machteloos staat tegen het fenomeen van bloedwraak en dat de commissaris-generaal toegeeft dat er ruimte is voor verbetering en dat corruptie blijft bestaan. Hij stelt dat, door de verwijzing van verzoeker naar de ombudsman, de commissaris-generaal zelf toegeeft dat het niet volstaat alles bij de politie aan te kaarten. Betreffende de verzoeningspogingen stelt verzoeker nog dat deze is opgestart door zijn moeder en dat niet kan worden verwacht dat hij hier volledig van op de hoogte is. Verzoeker stelt ten slotte dat niet wordt betwist dat er sprake is van een vendetta en dat de fysieke integriteit van verzoeker in het gedrang komt.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing weergegeven motieven. Dat een agent een opmerking zou maken dat ze zullen weten wie hem heeft vermoord indien hij dood is, volstaat niet om te stellen dat de politie geen stappen zou ondernemen. Verder betwist verzoeker niet dat hij lang heeft gewacht om melding te doen, niet heeft gevraagd hoe het onderzoek verliep en dat de politie wel degelijk stappen heeft ondernomen. Het gaat niet op dat verzoeker louter stelt dat de Albanese staat machteloos staat. Zoals supra reeds word vermeld kan de politie enkel optreden indien zij van alles op de hoogte zijn. Verzoeker beperkt zich hier tevens tot een partiële lezing van de bestreden beslissing, nu inderdaad wordt erkend dat bloedwraak en corruptie een pijnpunt blijven, maar dat hier de nodige maatregelen werden en worden genomen. Het feit dat het volgens verzoeker logisch is dat hij niet op de hoogte was van de verzoeningspoging was, doet hier geen afbreuk aan. Ten slotte stelt de Raad vast dat het vendetta zelf niet wordt betwist, maar dat, zoals uit het voorgaande blijkt, niet is aangetoond dat de lokale autoriteiten geen of onvoldoende bescherming kunnen bieden."

Verzoekende partij werpt hier, nu zij zich dus slechts beperkt tot het louter herhalen van eerdere argumenten en afgelegde verklaringen, geen ander licht op. Ze gaat niet *in concreto* in op en laat (minstens) geheel na daadwerkelijk concrete, valabele en dienstige elementen bij te brengen die een ander licht vermogen te werpen op de grond in de beschikking van 6 maart 2020 en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS